

100 Km Covid Challenge Powered by Dodentocht : 1 en 2 augustus 2020 Diest-Haacht / Sint-Truiden-Diest

In de vorige Wandelweetjes kon je lezen dat het opzet van deze tweedaagse “100 km Covid 19 Dodentocht” oorspronkelijk was om vanuit Diest naar Bornem te stappen, met aan het eind meerdere kilometer over het “échte” parcours van de Dodentocht. Alles was tot in de puntjes voorbereid en met 15 zouden we deze Challenge aangaan. Dan begon het coronavirus weer aan een sterke opmars. Althans zo lieten de cijfers uitschijnen. Vooral in de provincie Antwerpen braken er meerdere “brandhaarden” uit. Crisisberaad bij de provinciale overheid, waar een nieuwe gouverneur het verplicht dragen van een mondkapje instelt voor gans de provincie Antwerpen. Op dag twee van onze corona-Dodentocht zouden we via Mechelen de provincie binnen wandelen om dan langs Willebroek, Boom en Schelle tot Bornem te stappen. Mét mondkapje dus ... Zagen we dus écht niet zitten. Maar kon er nog een alternatief gevonden worden, met nog maar enkele dagen te gaan tot het bewuste Covid-Dodentocht weekend ? Na heel wat piekeren en nog meer muisklikken op de PC werd het roer volledig omgegooid : we zouden 's morgens de trein in Diest nemen die ons via Hasselt naar Sint-Truiden zou brengen. Van daaruit zouden we een tocht maken die ons in 50 km weer naar Diest zou brengen. Het traject werd voor alle zekerheid nog met de MTB afgereden en onderweg werd gezocht naar enkele caféstops. Omdat er vanaf km 20 géén horecazaken meer konden worden aangedaan, werd gezocht naar geschikte locaties voor een “wagenstop”, waar onze stappers zich konden bevoorraden met gekoeld water en een kleinigheid om te eten. De 15 clubleden die zich inschreven voor deze 2x50 km waren enthousiast : zo konden ze toch in twee dagen aan de beoogde 100 km komen.

Daags vóór Diest-Haacht was het ontegenzeggelijk warm, ja zeg maar heet. De temperatuur klom ver boven de 30° uit en op meerdere plaatsen werd zelfs de 35° overschreden. Echter, voor

daags nadien werd aangekondigd dat een weststroming zou op gang komen, die voor verfrissende zeelucht zou zorgen. Maar goed, want 50 km wandelen bij zulke hoge temperatuur is vragen om ongelukken. 's Morgens om 05.00 uur zouden we starten, aan het station van Diest. Iedere WP-Covid-Dodentochter is er al van een kwartiertje voordien. Ook van de partij is Marcel, de broer van Nicole, die onderweg een fotoreportage zal maken. De eerste 20 km zal hij hier en daar opduiken op het parcours, vanaf Aarschot gaat hij dan mee stappen. Voor het station van Diest wordt een groepsfoto gemaakt en dan wanneer de stationsklok exact vijf uur aangeeft, trekken we ons op gang. In het donker dalen we af naar de Helle, de diepe holle weg die vanaf het Grasbos (Molenstede) tot aan de spoorweg loopt. Beetje behoedzaam hier, want de holle straat is diep uitgespoeld en het zou zonde zijn om na een paar km de voet te verzwikken. Vlakbij de kerk van Molenstede is er na vijf km een drinkstop. Het is nog zwoel warm, al voel je dat er toch wat wind op komt. Bij de doorsteek van het Zichems Broek lopen we een tijdlang over metalen werfplaten die hier werden gelegd om de kranen en vrachtwagens doorgang te bieden bij de saneringswerken aan de Winterbeek. De dag is stilaan in de lucht geklommen. Tussen Zichem en Testelt is het onwaarschijnlijk mooi wandelen door het Vierkens- en het Doodsbroek, beide natuurgebieden die door Natuurpunt worden beheerd. Aan de Demerbrug in Testelt, met 11 km op de teller, staat de koffie klaar. Magda schenkt voor iedereen een tas uit en we worden getrakteerd op een rijsttaartje. Het lijkt wel of we écht aan de Dodentocht deelnemen.

Van Testelt tot Langdorp laten we ons wiegen door de Demer. We volgen de brede meanders van de rivier en genieten van de ochtendlijke rust. In Langdorp nemen we de houten brug over de Demer en klimmen we naar de hoogte van de Doornberg, waar we uitzien over de Sint Pieterskerk, met daarachter de wulpse bochten van de Demer. Afdalen nu tot de eerste huizen van Aarschot. Aan het Withuis (zoals de Christus Koningkerk van Aarschot in de volksmond wordt genoemd) gaan we links en mogen we ons bij "den Tesse" van de Knoet neervlijen op het terras. Tijd voor een sanitaire stop, een koffie of iets fris. Ons groepje krijgt hier versterking van Nadine en Marc, terwijl fotograaf Marcel vanaf hier dus ook mee zal stappen. Sterke Lien zal hier ook starten, met haar flinke dochter Amber in de draagzak op de rug. Samen met papa Kevin zal zij in 30 km meestappen tot Haacht.

We doorkruisen het Aarschotse centrum, mét mondkmasker en klimmen naar de Orleanstoren. Tot we straks in Werchter zullen komen, zijn er zo nog wel enkele van de die kuitenbijters te bedwingen. In het stukje 's Hertogenheide zien we dat de heidestruikjes stilaan purper gaan kleuren. We golven rond Gelrode, het perzikendorp en blijven op hoogte om uit te komen op de Wijngaardberg, grondgebied Wezemaal. We steken een bosje door en staan dan boven één van de vele Hagelandse wijngaarden. Neem hier een foto tussen de wijnranken en vertel je vrienden dat je aan de Moezel was en iedereen gelooft je ! Het is warmer geworden en de opeenvolgende hellingen beginnen te wegen. Gelukkig is er aan de Kapel van Onze Lieve Vrouw van Bijstand (Wezemaal) een volgende wagenrust. Frigofris water en dito cola doen wonderen en met nog een zoetigheidje erbij kunnen we weer verder voor de volgende etappe, richting Rockdorp Werchter.

We wandelen van Wezemaal naar Rotselaar, steken onder de spoorweg door en trekken naar de Plas, indertijd uitgebaggerd om te dienen als vulgrond voor de bedding van de toenmalige

A2, de huidige E314. Mooie bospaden nemen ons mee tot aan de rand van de Demer. We volgen de rivier stroomafwaarts tot die zich overgeeft in de armen van de Dijle. Al lijkt het wel andersom. In Werchter drinken we iets in Café Het Dorp, meteen de laatste halte vóór onze finish in Haacht. We doorkruisen het dorp van de Jack-Op, een bier dat hier vanaf 1869 meer dan honderd jaar lang gebrouwen werd. Het bier was erg in trek in de regio en genoot ook bij studenten een grote populariteit. De brouwerij sloot omstreeks 1965 de deuren. Vandaag wordt het opnieuw gebrouwen, zij het in een zeer beperkte hoeveelheid (20 000 flesjes per jaar). Aan de overkant van de grote weg wandelen we langs het terrein van Rock Werchter. Dit jaar trok ook hier corona een dikke streep door de organisaties en kan het gras voor het eerst in jaren er gewoon, onbelemmerd groeien.

We laten Werchter achter ons en wandelen tussen weiden en akkers. Midden de landerijen staat een eenzame vierkantshoeve, Hoeve Craeneveld, met een gracht er rond. John maakt ons attent op een kleurrijk vogeltje op een tak : wanneer die ons opmerkt vliegt één van onze mooiste inlandse vogels lijnrecht weg, laag over het water : een ijsvogel. Een mooi stukje natuur krijgen we ook nog langs het antitankkanaal. De Antitankgracht van Haacht werd gebouwd in 1939 en maakte deel uit van de KW-lijn: de hoofdweerstandstelling Koningshooikt-Waver met verlenging naar Namen. Het was de ruggengraat van het Belgische verdedigingssysteem in de jaren dertig. Na de Tweede Wereldoorlog nam de natuur het volledig over. In 2001 werd dit plekje erkend als natuurreservaat “Haachts Broek-Antitankgracht”. We vinden er knaagsporen van de bever, nog een eenzame bunker, midden in het groen en wandelen over plankenpaden door de ongerepte natuur, richting Haacht. Even mogen we door het centrum, met een doorsteek van het park aan het gemeentehuis om dan nog een laatste keer het groen te worden ingestuurd. Net wanneer we ons afvragen waar nu het station wel zou liggen, lopen we uit op de spoorlijn. Nog even naar rechts en onze eerste Covid19-50 km zit er op. Vier minuten later rijdt de trein voor die ons via Leuven weer naar Diest zal brengen. Kwestie van de perfecte timing ...

Dag twee dan : deze keer is de start niet zo vroeg en nemen we pas rond zeven uur de trein in Diest. Via Hasselt sporen we naar Sint-Truiden, waar we om kwart voor acht beginnen aan een mix van de Streek GR Haspengouw, GR 128 Vlaanderenroute en Streek GR Hageland. Na 50 km komen we dan straks aan in de Oranjestad Diest. Het weer is vandaag ideaal : licht bewolkt, een zuchtje wind en een aangename 20°. In Sint-Truiden wandelen we gemaskerd door de stadsparken om over de antiekmarkt het Speelhof binnen te wandelen. De verende Finse piste brengt ons bij de bedding van Cincindriabeek. Een tijdlang wandelen over vlonderpaden boven de bloemrijke weiden. Water is er echter niet te zien : de natuur kreunt onder de aanhoudende droogte. Een erg smal paadje leidt ons langs een hoeve met kasteelallures en brengt ons tot bij het psychiatrisch centrum van Molveren. We doorkruisen de site en houden in een boomgaard, tussen de perelaars, een eerste drinkstop. Wat verderop komen we voorbij één van 's lands meest bekende parenclubs, de Boredries, wat aanleiding geeft tot wilde fantasieën bij sommige, vooral mannelijke, deelnemers. We stappen nu lijnrecht naar het Domein Nieuwenhoven, met zijn prachtige hoevegebouwen en majestueuze bomen. Een kudde alpaca's kijkt ons meewarig achterna. Even verderop laten we geel-rood achter en ruilen dit in voor het rood-wit van het GR-pad 128. In Nieuwerkerken steken we de baan Herk - Sint-Truiden over om in het Kelsbekerhof, na 10 km, een eerste “caférust” te houden. We worden er erg vriendelijk onthaald en de koffie die we er drinken is vergezeld van een glaasje gevuld met frambozencassis, romige vanillesaus en wat besjes. Heerlijk !

Rustige wandelstraatjes, afgelegen veldwegen en verborgen natuurpaadjes nemen ons dan mee naar het Vinne. Het Vinne is het grootste natuurlijke meer van Vlaanderen, al is daar momenteel niets van te merken. Er worden werken uitgevoerd om de uitbundige begroeiing die in het meer was gaan groeien, te verwijderen. Rond 1840 begon de drooglegging van het

meer en werden 100 ha beplant met canada's, in opdracht van Union Match, het "Stekskesfabriek" (lucifers). Pas in de jaren '70 van vorige eeuw kocht de Provincie Vlaams-Brabant de gronden en werden de popelieren stelselmatig gerooid. De toevloedbeken en -kanaaltjes werden weer aangekoppeld en stilaan werd de kale akker weer een meer. Na twee jaar intense ruimingswerken kunnen we dan weer gaan genieten van de natuurlijke pracht van dit meer, van het Vinne. Na de drinkstop in de taverne aan het Provinciaal Domein nemen we een veldweg die ons "Te Griest" naar Zoutleeuw stuurt. We zien het mooie stadje links van ons in het landschap opduiken. Zoutleeuw, gelegen tussen Tienen en Sint-Truiden, was eeuwen geleden een belangrijke stad in het hertogdom Brabant. Grenzend aan het prinsbisdom Luik, vervulde het een strategische rol, terwijl de ligging aan de toen bevaarbare Kleine Gete resulteerde in de verst inwaarts gelegen binnenvaart van Vlaanderen. Al in 1106 kreeg Zoutleeuw stadsrechten en hiermee is Leeuw dan ook één de oudste steden van ons land. We doorkruisen het stadje met zijn prachtige Sint Leonarduskerk en zijn al even mooie stadhuis en vinden er onze fotograaf Marcel en Lien, alweer met Amber op de rug. Zij zullen samen met de rest van de Covid-stappers de resterende 28 km meestappen tot Diest.

We maken een omtrekkende beweging rond Zoutleeuw en volgen een hele poos een bonkig, als monument geklasseerd, kasseibaantje dat ons tussen de weiden, afgezoomd met zilverabelen, meeneemt naar Helen, een deel van het dubbeldorp Helen-Bos. We maken de lus verder rond en raken bijna de kern van Melkwezer. Dikke wolken pakken zich aan de horizon samen en een telefoontje vanuit de thuisbasis meldt één van onze stappers dat het daar flink aan het gieten is. Nu goed, het is behoorlijk warm geworden en een fris buitje zou zeker welkom zijn. Net als we een houten boogbrug over de Grote Gete over stappen, gaat het druppelen. Heerlijke waterspatjes sprenkelen wat frisheid over ons, net niet voldoende om er nat van te worden. Het landschap gaat nu lichtjes heuvelen en dat zet Jos aan om op zijn meegebrachte beatbox enkele Oostenrijkse schlagers te laten weergalmen tussen de boomgaarden. John waant zich dadelijk ergens in de Zillertaler Alpen en zingt uit volle

borst mee. Wat verderop daalt er een sacrale stilte neer over de groep. Het pad dat we volgen gaat immers ietwat forser klimmen om ons uiteindelijk af te zetten aan de kerk van één van de hoogstgelegen dorpjes van het Hageland. We zijn "op de Ransberg" en hier wacht Marleen ons op met frisse drank en zoetjes. Stilaan sluipt de vermoeidheid in de groep. Het is "doef" en zweterig warm. Tot Diest is het toch nog goed 18 km en in deze finale mogen/moeten we nog wel enkele Hagelandse hindernissen nemen.

Vanaf de Ransberg mogen we fiks afdalen naar de vallei van de Velpe. We worden nu

geflankeerd door boomgaarden, waarin we merken dat de perenoogst dit jaar best zal meevallen. Tussen de fruitgaarden gaat het nu pal oostwaarts, tot we het torentje van de kerk van Kortenaeken voor ons zien opduiken. Tijd om weer noordwaarts te zwenken en een eerste van vier opeenvolgende Hagelandse heuvelruggen over te trekken. In het Speelbos vinden we een flink stijgend wegje tussen schaduwrijke beuken. Tussen de paardenweiden door dalen we af om dan weer te gaan klimmen. We komen uit bij een kapelletje op het gehucht Liefkensrode. Tijd om nog eens bij te tanken, want een volgende helling duikt al voor ons op. Een brede veldweg laat ons afdalen tot aan de Rijnrodebeek. We zijn nu in Assent aangekomen. De gekende windmolens langs de E314 geven aan dat we weer dichterbij huis zijn gekomen. We nemen een diepe holle weg en komen zo aan de rand van één van de hoogste hellingen van het Hageland, de Rijnrodeberg. Met een top van 83 m is dit zowat “de Reus van het Hageland”. Over een stoffige veldweg dalen we af tot de Assentse Struikstraat, waar we even nog omhoog mogen om bij de brug over de E314 uit te lopen op de Marleenstand. Nog een laatste keer bijtanken en iets eten. De bezwete T-shirts worden vervangen door het enige echte Covid 19 Dodentocht T-shirt. In gesloten formatie gaat het nu bergaf naar Diest. Vanaf de top van de Blakenberg zien we in de verte de terril van de mijn van Beringen en schuin voor ons de groene hellingen rond Diest.

Wie dacht dat er voor de finish nog diende geklommen te worden (er waren immers nog mogelijkheden om zowel de Kloosterberg als het Citadell aan te doen), was maar wat blij toen bleek dat dit niet zo was. Een pas geopend wandelpad liet ons langs de rand van de Leugenbeek wandelen om verderop uit te komen bij de Begijnenbeek, de beek die in 1998 grote delen van Diest onder water zette. Door de infrastructuurwerken die er dit jaar werden uitgevoerd, waarbij de Leugenbeek het overtollige water van de Begijnenbeek afleidt naar het wachtbekken in het Webbekoms Broek, zou zo’n overstromingsramp in de toekomst niet meer mogelijk mogen zijn. Ongemerkt waren we nu in het woongebied van Diest aangekomen. Net voor we de binnenstad inwandelen en we weer de mondkapjes zouden gaan opzetten, maakte Marcel een groepsfoto op de trap naar de Groene Boulevard. En dan kon de grote intocht beginnen ! Een daverend applaus voor onszelf deed de gasten op de terrassen van de Kaai maar raar opkijken. Na 2 x 50 km beëindigden we hier onze Covid 19 Challenge Dodentocht. Het was inspannend, maar fijn. Dank aan iedereen die twee dagen lang heeft mee gezorgd voor alweer een onvergetelijke Wandelend Paal-organisatie !

